Tanker ved nytårstide! Januar 2004

Så skriver vi 2004 – Jorden drejer stadigvæk på sin gamle akse, time for time, dag for dag, måned for måned, år for år osv.
Men for vi andre skal det gå hurtigere – længere – videre – fremad.
For mig selv standsede jeg op og tænkte på – hvor ender vi?
Statsministeren sagde i sin nytårstale at om ti år skulle vi helst være et af de førende lande i verden hvad teknologi og IT angår … ja, måske det bedste.
Hurtigere – fremad – længere – videre.
Selv vores borgmester her i Blåbjerg, sagde efter sammenslutningen med Sydvest-Energi , at vi er kommet ti år frem med udviklingen her i kommunen, på grund af bredbåndsnettet.
Hurtigere – fremad – længere – videre.
Ja, så er vi i robotalderen nu, en robot på Mars (mon de finder liv), en robot til at malke køer, børnebørnene fik robotlegetøj i julegave - selvfølgelig LEGO. Men LEGO er på fejlkurs for tiden, mon de ikke skulle have holdt sig til de kendte ting – men fremad – videre.
Men pludselig på jorden igen – jordskælv i Iran, flere tusinde mennesker er døde eller savnes. Endnu flere står uden hjem, mad, tøj! Man ser en mor med sit grædende barn, siddende på den bare jord, hun har sågar ikke et glas rent vand at give det.
Hvordan var det med lungesygdommen SARS i Kina, eller AIDS i Afrika – hvorfor starter sygdomme og naturkatastrofer tit hvor der lever rigtig mange mennesker. Er der mening med det? Vil jorden være selvregulerende hvad liv angår.
Så brokker man sig over (jeg skriver for egen mund) at det varme vand i hanen på badeværelset løber for langsomt, det må vi altså have gjort noget ved, eller når vi har været til menighedsrådsmøde i konfirmandstuen, hvor vi har frosset om benene ”Det er altså for koldt” ! Eller jeg brokker mig over at Brugsen havde udsolgt af den slags Cultura med den bestemte slags frugt, som jeg plejer at købe – selvom der står 7 – 10 – 12 andre slags surmælksprodukter på hylden. - Men hurtig – fremad – videre.
Så ringer telefonen: ”Bedstemor.. , må vi komme op til dig i eftermiddag, for mor skal til håndbold i hallen, og far skal i stalden til køerne og sin robot”. ”Ja, kom I bare” – så fik vi et spil Ludo eller to, fik snakket om skole – lektier - børnehave – og om at der havde været kælkevejr en søndag. ----Så er vi nede på jorden igen.
For ca. tre år siden skrev jeg også om mine tanker ved nytårstide, - da havde

vi den gamle hund, som godt kunne gå roligt uden snor. Den døde for 3 måneder siden, men vi har en hvalp af den, som må tage over, men den går ikke to skridt frem og et tilbage for at se om jeg er med. Så, nej, få nu den hundesnor ned fra knagen, synes den at sige, for vi skal ud at gå, og den vil også fremad – hurtig – længere – videre.

Men den må blive i sin snor - den har ikke lært endnu. To skridt frem, et tilbage.